

РЕШЕНИЕ

№ 1636

гр. Варна, 04.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Петранка Н. Петрова
като разгледа докладваното от Пламен Д. Караниколов Административно наказателно дело № 20223110203112 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Й. Б. В., в качеството му на управител на "Еврософт Партнърс" ЕООД, ЕИК 200185519, депозирана чрез процесуален представител- адв. В. Д. от ВАК, против Наказателно постановление № 12 - 15963/ 03.09.2012 г. издадено от Директора на дирекция "Обслужване" в ТД на НАП - Варна, с което на дружеството е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 500.00 /петстотин/ лв. на основание чл. 179 от ЗДДС, за нарушение на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС.

С жалбата не се оспорва нарушението, а се излагат подробни мотиви за приложението на чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК, вр. чл. 11 от ЗАНН. Искане НП да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, не се явява, а

се представлява от процесуален представител- адв. В. Д., ВАК която поддържа жалбата на посочените в нея основания. Излага и други основания за отмяна на НП. Претендира за присъждане на разноски, като ангажира доказателства за заплатен адвокатски хонорар.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява от главен юрисконсулт – К.Т.. Процесуалния представител на НАП оспорва жалбата и моли съда да потвърди НП като законосъобразно. Ангажира становище по делото, че не са налице предпоставките за приложение разпоредбата на НПК относно давността.

Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на НАП.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 20.07.2012 г. Г. С., инспектор по приходите в ТД на НАП - Варна, извършила проверка в информационния масив на ТД на НАП - Варна. Като резултат от проверката същата приела, че "Еврософт Партнърс" ЕООД, ЕИК 200185519, не е изпълнил задължението си да подаде справка декларация по ЗДДС за данъчен период 01.06.2012 г. - 30.06.2012 г. в ТД на НАП - Варна в срок до 16.07.2012 г.

Справка – Декларация по ЗДДС за м.06.2012 г. била подадена на – 27.07.2012 г. с протокол № 03001790599.

Предвид горното Г. С. приела, че "Еврософт Партнърс" ЕООД, ЕИК 200185519, не е изпълнило задължението си за подаде процесната справка-декларация по ЗДДС за съответния период, с което е нарушил разпоредбата на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, поради което на 27.07.2012 г. съставила срещу Еврософт Партнърс" ЕООД, ЕИК 200185519, АУАН № F011390/27.07.2012 г., в който описала конкретното нарушение от фактическа страна.

АУАН бил съставен на 27.07.2012 г. в присъствието на упълномощено лице, което го подписало без възражения.

Възражения не постъпили в срокът по чл. 44 от ЗАНН.

АНО възприел изцяло констатациите в АУАН и на 03.09.2012 г. издал обжалваното Наказателно постановление. Със същото, на "Еврософт Партньърс" ЕООД, ЕИК 200185519, е било наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 500.00 /петстотин/ лв., на основание чл. 179 от ЗДДС.

НП било връчено по надлежния ред срещу обратна разписка едва на 08.07.2022 г.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства, а именно писмените доказателства - преписката по АНП, вкл. АУАН, справки от регистрите на ТД на НАП, покани, обратни разписки и известия за доставяне, разпитаните по делото свидетели – Г. С., Р. Р. др. които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна –лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на издаденото НП и пред надлежния съд – по место извършване на твърдяното нарушение.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган - Зам. Директора на ТД на НАП-Варна, съгласно заповед № 3ЦУ-28/06.01.2010 г. на

Изпълнителния директор на НАП. АУАН също е съставен от компетентно лице- инспектор в ТД на НАП –гр. Варна.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН.

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и един свидетел. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, т. к. не ограничава правото на защита.

Съдът не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя.

Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение.

Съдът намира, че непроизнасянето от наказващият орган изрично в НП по отношение на чл. 28 от ЗАНН не е процесуално нарушение, тъй като с факта на издаването му става ясно, че същият е отказал приложението му. От друга страна, наличието на мотиви в НП не е сред задължителните реквизити към същото. В ТР № 1/12.12.2007 г. на ВКС се сочи, че преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол, като в случай, че съдът констатира, че са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Липсата на мотиви обаче по приложението на чл. 28 от ЗАНН не се сочи като нарушение на процесуалните правила.

Административно-наказващият орган е ангажирал отговорността на възз. за извършено нарушение по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС. Съгласно тази разпоредба декларациите по ал. 1 и 2 и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят, като за това е задължено за всеки данъчен период регистрираното лице. Нарушението е доказано по несъмнен и безспорен начин от приложените по делото писмени доказателства. От същите се установява, че възз. не е подал справка-декларация за визириания в наказателното постановление данъчен период в изискуемия от закона срок и от тази гледа точка обективно е налице изпълнителното деяние на вмененото нарушение. Съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е отнесъл нарушената разпоредба към санкционната такава. Действително, в случая е налице нарушение, което съдът приема за доказано. Въпреки горното, съдът констатира основания налагащи отмяната на НП, по следните съображения:

Разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН е специална и регламентира случаите, в които не следва да се образува АНП, както и случаите, когато образуваното такова следва да се прекрати, но тези специални срокове касаят процесуалните срокове за съставяне на АУАН и издаването на НП и са свързани с основния принцип за бързина в АНП.

Разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН регламентира давностните срокове за изпълнение на наложените административни наказания.

В ЗАНН, обаче, липсва регламентация на давностни срокове, за погасяване на административно наказателното преследване, каквито се съдържат в Общата част на НК.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Съобразявайки Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015 г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, въззивният съд, в настоящия си състав, намира, че в конкретния казус възможността за реализиране на административнонаказателната отговорност на въззивника е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност. Съгласно цитираното Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015 г. разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс /НК/ и по-конкретно приложение следва да намерят чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 11 от ЗАНН.

Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК / действаща към датата на извършване на нарушението / наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години, а според чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. От анализа на цитираните разпоредби се налага извод, че в случая възможността въззивникът да бъде санкциониран се изключва с изтичане на четири години и половина давностен срок, като съгласно чл. 80, ал. 3 от НК, във вр. с чл. 11 от ЗАНН същият тече от извършване на деянието. В ЗАНН няма разпоредба, аналогична на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, уреждаща абсолютната погасителна давност и тази празнина се преодолява с приложението на чл. 81, ал. 3 вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН.

Освен това по аргумент от чл. 81, ал. 3 НК вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК в настоящия случай независимо от спирането или прекъсването на давността административно наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок от четири години и половина от датата на нарушението. В конкретния случай срокът за административно наказателно преследване е изтекъл далече преди образуването на настоящето дело.

Следователно предвид изразеното от въззивника искане за прилагане на

давността и изтичане на законоустановения за това срок, съдът намира, че на основание чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 334, т. 4 НПК наказателното постановление следва да бъде отменено, а административно наказателното производство прекратено, без да се разглеждат въпросите за вината и отговорност а на нарушителя (в този смисъл са: Решение № 385/21.09.2010 год. по н. д. № 363/2010 год. на II н.о., ВКС и Решение № 127/2017 год. по н. д. № 582/2017 год. на III н.о., ВКС.).

Видно от съдържанието на процесното наказателно постановление въззивника е санкциониран за нарушение на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС извършено непосредствено след дата 16.07.2012 г. Оттук следва, че административно наказателната отговорност на сочения като нарушител субект е погасена по давност с изтичане на четири години и половина от извършване на нарушението, съответно на 16.01.2017 г. – т. е. далеч преди да бъде постановено настоящото съдебно решение. При погасена административно наказателна отговорност на дееца е безпредметно наказателното преследване срещу него, като същото се явява и недопустимо съгласно чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК. Изтичането на абсолютната давност / чл. 81, ал. 3 от НК/ за административно наказателно преследване води до погасяване на възможността да се наложи административно наказание на дееца. Съдът не споделя становището на процесуалния представител на НАП, депозирано писмено по делото. Същото касае изпълнителската давност т. е. правомощието на наказващия орган да изпълни наказанието в определен срок, което възниква след влизане в сила на НП. В случая НП и до датата на съдебното заседание не е влязло в сила, тъй като е обжалвано в законоустановен срок от възз., 14-дневен срок от връчване на същото.

Горното налага отмяната на НП и прекратяването на административно наказателното производство.

Относно искането на страните за присъждане на разноски.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в

сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал. 1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който своевременно е поискал и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

В контекста на приложението на цитираните по-горе разпоредби към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника за заплащане на съдебни разноски съставляващи адвокатско възнаграждение в пълен размер, като не следва да се обсъжда въпросът за тяхната прекомерност, тъй като липсва възражение от насрещната страна. От съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 02.08.2022 г., се установява, че жалбоподателя е възложил на адв. Д. оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред съда по обжалване на процесното НП. Договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 360 лева и е заплатено в брой- съгласно отбелязването в договора, т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност не е направено от процесуалния представител на ТД на НАП-Варна в съдебно заседание.

Въпреки горното съдът следва да отбележи, че минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно Наредбата, в актуалната ѝ редакция - ДВ. бр. 68 от 31 юли 2020 г. /влязла в сила преди извършеното плащане на адв. хонорар по настоящото дело/, когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата (Изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., отм. относно изменението с бр. 28 от 2014 г. с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и

Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., изм. - ДВ, бр. 68 от 2020 г.) за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес до 1000 лв. е 300 лв. В случая е наложено административно наказание "глоба" в размер на 500 лв. и минималното адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата е 300 лв.. В случая е договорено възнаграждение в размер на 300 лева, което е в минималния размер, установен в Наредбата и не може да се определи като прекомерно предвид действителната фактическа и правна сложност на случая, като и предвид липсата на възражение за прекомерност следва да се присъди в пълен размер. Поради това и Териториална дирекция на НАП – гр. Варна следва да заплати на "Еврософт Партнърс" ЕООД, ЕИК 200185519, представлявано от управителя Й. Б. В., ЕГН *****, сумата от 300. 00 /триста / лева, представляваща съдебни разноски по настоящото АНД.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 и т. 2, вр. чл. 63, ал. 2, т. 1, вр. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 12 - 15963/ 03.09.2012 г. на Директор Дирекция "Обслужване" при ТД на НАП - Варна, с което на "Еврософт Партнърс" ЕООД, ЕИК 200185519, представлявано от управителя Й. Б. В., ЕГН ***** е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 500.00 /петстотин/ лева, на основание чл. 179 от ЗДДС за нарушение на чл.125, ал.5 от ЗДДС.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП – гр. Варна да заплати на "Еврософт Партнърс" ЕООД, ЕИК 200185519, представлявано от управителя Й. Б. В., ЕГН ***** сумата от 300, 00 /триста/ лева, представляваща

съдебни разноси по АНД № 3112/2022 г. на ВРС.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____